

gaar man ind paa ved denne Finanslovs Behandling at sætte Pantserfribet ind paa det nærværende Budget, har man ligesom bundet sin Stilling, og som Følge heraf foretrække vi, at der paa det ordinære Budget kun opføres Bygning af Kanonbaade efter en Bygningsmaade som Nr. 59 eller, hvis man ved nærmere Undersøgelse f. Ex. fra den ærede Ministers Side mellem 2den og 3die Behandling, maatte ønske Nr. 58 som mere formaalstjænlig, vilde der være Anledning til en ny Forhandling og Intet formentlig være ueien for i den Henseende, at følge den ærede Ministers Ønske. Man vil jo se — og derom tror jeg ikke, at der er Tvivl hos Nogen som helst — at vor Flaade trænger til den Slags Fartøier. Det er ogsaa erkjendt af selve Regjeringen i dens Udskrift til en ny Byggeplan paa det tidligere omtalte Sted i Motiverne til Udskriften om Søværnets Ordning, idet der er nævnt 5 Kanonbaade, upantsrede Resognosceringsfibe og særegne Torpedofartøier, det sidste til 1,800,000 Kroner, samt en større upantsret Korvet. Det bliver altsaa 7 & 8 af det Slags mindre Skibe, her er nævnt i dette Overflag, og det turde være et Spørgsmaal, om de 5 Kanonbaade, lagte til de 6, vi have, endda vilde være et tilstrækkeligt Antal efter vore Farvandes Beskaffenhed og den Nytte, man som Følge deraf kan have af disse Fartøier, saa at det er hævet over enhver Tvivl, at, naar vi bevilge ordinært til Bygning af en saadan Baad eller til at begynde et Par, gjøre vi i og for sig noget Nyttigt for Marinen, hvilket er anerkjendt saavel af Regjeringen som, haaber jeg, uimodsagt af Alle. Spør vidt vi ellers skulde drive det med Hensyn til Udviklingen af Flaadens Materiel, maa komme til at afhænge af en følgende Overveelse, og selvfølgelig maa det ogsaa komme til at afhænge deraf, hvorledes man overhovedet ved Behandlingen af alle disse militære Spørgsmaal kommer til at behandle den finansielle Byrde mellem Søværnet og Hæren, thi selv om man extraordinært vil anstrænge sig, maa selvfølgelig Alle sætte en bestemt Grændse, og indenfor denne Begrændsning er da Spørgsmaalet, hvorvidt man vil lade Flaaden staa som et underordnet Led med den samme forholdsvis ringe Betydning, som den har haft i vort Forsvarsvæsen siden 1867, eller om man vil finde det forsvarligt og rigtigst at forandre Forordningen noget til Fordel for Flaadens Udvikling. For Dieblisset skal jeg ikke udtale mig nærmere om dette Spørgsmaal saa meget mindre, som jeg skal gjentage, at jeg dermed har forsogt for mit Vedkommende at udskyde det saa meget som muligt. Selve Realitetsbehandlingen af Spørgsmaalet kan jo ikke nu gjøres fuldstændigt, men paa et senere Tidspunkt kan Sagen optages med langt større Nytte og efter min Mening i en langt fyldeligere Belysning ogsaa af andre Forslag, der stilles ved Siden af.

Scavenius: Der er, jeg vil sige desværre, neppe nogen Tvivl om, at det Spørgsmaal, her foreligger, vilde vi nok faae til Behandling om kort Tid igjen. Jeg siger: desværre, thi mit Haab er det ganske vist — men jeg ventet det ikke — at Thinget skulde vedtage den Bevilling, her foreligger. Hvis Thinget gjorde det, blev dette jo mere end en Forpostfagtning. Gjør Thinget det derimod ikke, er det ganske vist kun en indledende Fagtning, der nu føres. Det ærede Flertal har overfor Spørgsmaalet om et stort Pantserfrib tilstillet sig noget forskjelligt i de sidste Aar. For to Aar siden blev det erklæret, at, naar man ikke vilde bevilge et Pantserfrib, var det af finansielle Grunde, men man maatte ikke deri se nogen Udtalelse af, at man vilde opgive et saadant Skibs Bygning. Sjør var Stillingen den, at man slet ikke vilde tænke paa Realiteten; Realiteten laa udenfor, men det var politiske Forhold, der bevirkede, at Flertallet med den bedste Villie ikke kunde bevilge et saadant Skib. Saa er man kommen ind paa Realiteten; men, som vi have hørt idag, har den ærede Ordfører dog søgt ogsaa nu at udskyde dette Punkt, og da jeg indrømmer ham, at det ikke, ialtsald specielt vil være min Sag i nogen høj Grad at tale om Realiteten, skal jeg især følge hans Argumentation i saa Henseende. Det ærede Flertal har opstillet 4 Punkter i sin Betænkning om Bygningen af et nyt Skib. Det første gaar ud paa, at Spørgsmaalet om Bygningen af større Pantserfibe henvises til Behandling i Forbindelse med Overveelse af vort Forsvarsvæsen i Almindelighed. Heri er jeg aldeles uenig med det ærede Flertal. Der kan ganske vist være Grund til, naar vi tage hele vort Forsvarsvæsen under Behandling, da ogsaa at tage under Behandling Mængden af de Pantserfibe, vi ville anskaffe, den Sum, vi i en vis given Tid mene at kunne anvende til Pantserfibe; men Spørgsmaalet om overhovedet at begynde paa at bygge disse store Skibe, Spørgsmaalet, om vi i det Hele skulle have nogle af dem eller ikke, vedkommer efter min Formening ikke den Befæstningslov, hvortil der er hentydet, men det vedkommer den her foreliggende Lov, Finansloven. Jeg betragter det som nødvendigt, for at vi dog engang kunne komme til en Afgjørelse, at vi til næste Finansaar begynde paa Bygningen af et større Pantserfrib. Naar det dernæst hedder, i Sammenheng med det første Punkt, at der bør som Veiledning ved Overveelsen af vort Forsvarsvæsen kræves en Finansplan, baseret paa en hensigtsmæssig Reform af Skattevæsenet, saa kan det være meget rigtig, naar der er Tale om en Overveelse af en hel Befæstningsplan baade i den ene og den anden Retning; i saa Tilfælde er der ikke Noget at sige derimod; men naar der blot er Tale om — og mere er der ikke Tale om i dette Dieblis — om Naabegyndelsen af et større Pantserfrib, saa indser jeg ikke, hvad hele denne